

Mauks Kornélia

KOSZORÚS PIROSKA

– Hogy van az, Mariska, hogy a kis virágok megérik a tavasz közeledését és így kinyílnak?
– Úgy van az, Piroskám, hogy mikor az áldott jó napocska megsajnálja a didergő fákat, füvecskéket, kibocsát egy pár meleg sugarat.

Télapó ezt nem tűrheti, összeszedi hát elszakadozott hópalástja rongyait és a legmagasabb hegycsúcsokon keres lakást.

Öccse azonban, a dühös szélkirály nem olyan könnyen nyugszik meg. Zúgva-bömbölve rohan végig erdőkön, mezőkön, felkorbácsolja a tengert, felfogatja a hajókat és csak aztán húzódik vissza sötét barlangjába.

Mikor ezt észreveszik a tenger túlsó partján a fecskék: tudják, hogy most már a napocska melegebb, rögtön hazajönnek, és vígan csicseregve keresik fel régi fészüket, az ismerős mezőket és kerteket.

Ekkor a kíváncsi kis ibolya kidugja fejcskékjét a haraszt alól, szétekint kék szemével és illatával betölti a levegőt.

Ez az illat aztán kicsalja a méhecskéket a köpüből, felkeresik az ibolyát és így zümmögnek:

*Kis ibolya, szépen kérünk,
Egy kis mézet adsz-e nekünk?*

A kis ibolya vidáman mosolyog, és ezt feleli:

*Hogyne adnék, kis méhecském!
Tessék, itt van a mézecském!*

Ezt meghallják a virágok és lassan-lassan egymás után mind kezdenek kibújni a földből.

Mikor ezt észreveszi a falevelek alatt a kis pille, kibontja fehér szárnyacskáit, eső és szél ellen valamelyik virágtól menedéket kér.

De nem sokáig marad egy helyen a nyughatatlan kis pille, odább repül, felkölti a liliumot, a rózsát, a violát, mindenütt ezt suttogja:

*Ébredjetek, szép virágok,
Harmateső hulljon rátok!*

Látod, kicsikém – folytatta tovább Mariska –, most már mind felkelnek a virágok, egy-két szálat ha leszakítunk, nem bánják, többet sőt szebbet hajtanak újra.

Azért hadd tegyem fel kis fejcskédre ezt a koszorút. Örülj neki, amint örülünk mindnyájan ennek a szép áldott tavasznak, Piroskám.

(Az Én Újságom, 1893/17.)